

Spørgsmaal som Domssagerne og forudsætte en lige saa stor juridisk Modenhed i Opfattelsen, saa meget mere som de i Reglen kræve hurtigt, ofte øjeblikkelig Afgørelse.

De Egenskaber, der udfordres til en vedbørlig Behandling af disse Anliggender, falde meget mere sammen med de Egenskaber, der maa kræves hos en Dommer, end med de Egenskaber, der ere ønskelige hos en Politimester; deres Henlæggelse til denne sidste vil hos ham samle en Mængde uensartede Funktioner, der forudsætte Egenskaber, som sjældent ville være forenede hos samme Mand. Disse Forretningers Henlæggelse til Dommeren vil vel nødvendiggøre, at han maa bruge Fuldmægtig til Udførelsen af en Del af sine Embedsforretninger, men deres Henlæggelse til Sysselmanden vil medføre det samme for dennes Vedkommende. Hvad enten det ene eller det andet vælges, vil det maaske mindre heldige Forhold opstaa, at paagældende Embedsforretninger ikke besørgeres af den egentlige, ansvarlige Embedsmand selv, men af andre paa hans Vegne. Om dette Forhold finder Sted med Hensyn til Dommeren eller med Hensyn til Sysselmanden, forekommer Flertallet ikke at være af afgørende Betydning. Overfor Sagførerstanden synes det at maatte være ligegyldigt, om der gøres denne Konkurrence af Dommerfuldmægtige eller af Sysselmandsfuldmægtige, til hvilke sidste efter Lovforslagets Ordning de private Forretninger nærmest vilde falde, idet de væsentligt hænge sammen med Skifte-, Auktions- og Tinglæsningsvæsenet. Overfor Publikum i Almindelighed kan det være mindre heldigt, at paagældende juridiske Forretninger i Virkeligheden foretages af Fuldmægtige hos den Mand, hvem den egentlige Afgørelse tilkommer, og som derfor, naar Sagen forelægges ham, kan formodes i Reglen at ville holde paa sin Fuldmægtig; men om dette Forhold finder Sted med Sysselmanden, som Tilfældet vil blive efter Lovforslaget, eller med Dommeren kan neppe være af videre Betydning for Publikum i Almindelighed. Den eneste Maade, hvorpaa de forment-

lige Misligheder ved Fuldmægtigvæsenet kunde hæves, er, at disse lønnedes saaledes, at det kunde forbydes dem at have private Forretninger og saaledes, at de ikke fristedes for meget til at overtræde et saadant Forbud, men dette vilde medføre en meget betydelig Forøgelse af Udgifterne til Embedernes Kontorhold og har derfor hidtil været anset for uigennemførligt. Hvad endelig angaar Spørgsmaalet om Statens Udgifter til Embedslønninger, maa Flertallet være af den Formening, at de Udgifter hertil, som en fuldt ud god og forsvarlig, paa rigtige Principper hvilende, Ordning af Retsplejen fordrer, maa man finde sig i at bære, naar man vil en Reform af Retsplejen, som skal skaffe os noget væsentlig bedre end det, vi have. Desuden antager Flertallet, at man vil kunne nøjes med et noget mindre Antal Dommere, end Kommissionsforslaget forudsætter, og et mindre Antal Politimestre, end Lovforslaget maa antages at ville kræve, saa at det maaske vil vise sig, at Udgiftsforøgelsen ikke vil blive saa stor, at der kan tillægges den nogen videre Betydning ved Siden af de i andre Henseender forøgede Udgifter, Reformen vil medføre. En nærmere begrundet Mening herom kan ikke have, førend Forslag om Landets Inddeling i Retskredse med dertil hørende statistiske Materiale foreligger. At Grundlovens § 73 kan medføre en lidt højere Pensionsbyrde for de ny Dommers Vedkommende, end der for de nuværende Underretsdommere haves, er jo en Ting, man har maattet være fattet paa under alle de i de sidste 50 Aar stedfundne Forhandlinger om Retsreformen og Gennemførelsen af Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen, og om der er nogle flere eller færre Dommere, der falde ind under Reglen, kan neppe være af synderlig finansiell Betydning, da de fleste af de efter 65 Aars Alder afskedigede Dommere efter de almindelige Regler alligevel vilde være berettigede til $\frac{2}{3}$ af Gagen i Pension.

Flertallet tror altsaa med Hensyn til det her omhandlede Punkt at maatte foreslaa at vende tilbage til Kommissionens